

Det kan naturligtvis altid være tvivlsomt, hvor mange Regler man bør give i Loven, og hvor meget man kan overlade til Regulativet at fastslaa. Saaledes er der Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes, naar Oplæggeren strafs eller senere bøfter det oplagte Parti delt i et større eller mindre Antal, hvert paa sine Beviser. Afgørelsen heraf synes dog rettest at burde overlades Regulativet, jfr. Bremerregulativ § 5, Hamborgerregulativ § 14 og et Regulativ for Benyttelsen af Londons Dokker af 1ste Jan. 1890 S. 5. Der er næppe Grund til i Regulativet at drage Grænser for Antallet, naar man kræver en vis mindre Afgift for hvert Bevis, jfr. de anførte Bestemmelser, heller ikke til at udelukke Oplæggeren fra at faa et Bevis, han har modtaget, afstøt af en Række mindre; jfr. om end anden Fremgangsmaade (med Udeliveringsjedler) Hamborgerregulativ §§ 13, 17 og 18.

Bremerlovens § 1 og Hamborgerregulativets § 12 tillade ikke, at Beviserne lyde paa Udlevering til Thændehaveren. Dette beror paa, at den thyske Handelslovbog, jfr. Art. 305, gør et saadant Dokument's Overdragelighed ved Endossement afhængig af, at det lyder paa bestemt Person eller Ordre. Det sidste Hensyn er ikke afgørende for vor Ret, ligesom ogsaa det, at Beviserne ifølge Lov af 1ste Marts 1891 § 11 (jfr. nedenfor § 14) kunne transporteres uden Brug af Stempel, bevirker, at vor Stempellovgivning ingen Hindringer lægger i Vejen for, at de strafs kunne lyde paa Thændehaveren. Saa-dan Udstedelse vil maasse ikke faa praktisk Betydning, men derfor kan der alligevel være Grund til ikke at udelukke den. Man kunde ogsaa tænke sig den Person, som ønskede Dispositionsret over Varerne ved strafs, at faa Beviserne, men som vilde have Beviserne lydende paa Thændehaveren, fordi han, naar han overdrog Garantibeviset, hverken vilde paadrage sig et eventuelt Regresansvar, jfr. nedenfor § 11, eller ved en Tilføjeelse „uden Ansvar“ vilde vække Tilliden til Varerne, jfr. nedenfor S. 18.

Derimod maa Oplæggerens Navn staa paa Beviset. Utsaa ikke, fordi Varerne skulle udleveres til ham (Beviserne kunne som berørt lyde paa Udlevering til en bestemt anden Person eller til Thændehaveren); men derimod fordi Selskabet kan have personligt Krav paa ham for skyldig Pakhusleje eller Udgifter til Værens Bevaring, og fordi man da vil have størst Udset til at komme saadanne Misligheder (Tyveri, Bedrageri) paa Spor, som kunde være begaaede af Oplæggeren eller andre imod de til Varerne virkelig beret-

tigede. Et helt andet Spørgsmaal er det, om Oplæggeren skal hæfte personlig for Pakhusleje o. lign., jfr. herom nedenfor ved Bem. til § 16.

Hvad angaar 2det Stykke af § 2, kan der spørges, om man bør fordræ netop de der nævnte Oplysninger, og om der bør tillægges Forstrifterne Karakteren af Formregler, hvis Ikke-Sagttagelse berører Beviserne Lovens særlige Fordel. Magtet det ikke siges bestemt, kan der vel ikke, som Loven i det hele er formuleret, rejses Tvivl om, at Beviserne maa indeholde en Udtalelse om alle de i § 2 nævnte Punkter for at have de i Loven opstillede Retsvirkninger. Det er en væsentlig, ja afgørende Forudsætning for Bevisernes Benyttelse, at de indeholde tilstrækkelige Oplysninger til, at man kan undlade at tage Varerne i Ojshyn. Et andet Spørgsmaal er det, i hvilket Omfang Selskabet skal staa inde for, at de Oplysninger, Beviserne indeholde, ere rigtige. Herom er der givet nogle Regler i § 4, se Bem. hertil S. 16. Det er navnlig med Hensyn til „Navn, Mængde og Mærke“, at man, hvor Selskabet ikke konstaterer det opgivnes Rigtighed, maa nøjes med, at Beviset, ligesom ved „Værdien“, alene angiver, hvad Oplæggeren har opgivet. Er der ingen „Mærke“ paa Varer, maa Selskabet skrive i Beviset, at saadant mangler. „Mængden“ skal Selskabet ifølge § 4 paa Anmodning derom konstatere; Arten derimod paabyder Loven det ikke at undersøge, jfr. Udtrykket „Navn“ og nedenfor S. 14. Naar Oplæggelsesdagen er opført blandt Bevisernes pligtige Indhold, beror dette paa, at man saaledes faar en Mulighed for at se, hvor stor Gæld til Selskabet i Anledning af Oplægningen der til enhver Tid hviler paa Varerne.

Endelig kan bemærkes, at § 2 alene berettiger Oplæggeren til at fordræ Oplags- og Garantibevis, men ikke udelukker, at der udstedes et simpelt Modtagelsesbevis, som kun har den almindelige Retsvirkninger, et Bevis f. Eks., som erklæres ikke med Sikkerhed at angive de virkelige Forhold, fordi Modtageren skal have Lov til at udstede Udeliveringsjedler paa mindre Partier af det oplagte, uden at Pakhusbestyrelsen behøver at faa det udeliveredede affretvet paa Modtagelsesbeviset. Der vil imidlertid næppe være Brug for saadanne Beviser, naar Bestyrelsen alene giver et Oplagsbevis og med Modtagerens Samtykke paategner det, at det ikke skal kunne overdrages til Tredjemand, (jfr. nedenfor S. 15), et Modstykke til visse amerikanske Oplagsbeviser, som, naar de ere omfattet af, paategnes Ordet: „negotiable.“